

1

‘VAKANTIE’

(PEAK WILDERNESS, DAG EEN)

Lieve mam,

Dank je wel. Echt.

Ik kan niet wachten tot dat vehikel dat voor een vliegtuigje moet doorgaan de lucht in gaat om me vervolgens af te leveren in een of ander ellendig gat. In de verbijsterende, ongerepte schoot van Moeder Natuur, bedoel ik.

Voor het geval je het je afvraagt, ik ben niet bang. Ik zou veel banger zijn als ik op kleine kinderen zou moeten passen, of in mijn eentje met een rugzak door Azië moest trekken, zoals een paar vriendinnen van me. Maar dit? Hier zijn alleen maar bomen en meren. De schitterende natuur. Niets aan de hand.

Hoewel ik vermoed dat er heus wel rugzakken zullen zijn. Vanaf het basiskamp door de wildernis trekken. Exotische insecten en planten. Zingen, stapelbedden, marshmallows roosteren, vriendinnenarmbanden vlechten van takjes uit het bos, een lintje voor iedereen die in ijskoud water gaat zwemmen, leren vissen, en ga zo maar door.

Ik weet dat je denkt dat ik het vreselijk ga vinden, dat de schrik me om het hart slaat en dat ik er de brui aan geef. En als ik dat inderdaad doe, zeg je dat ik me niet aan onze afspraak houd. Maar je onderschat me, je weet niet hoe vastberaden ik ben. Want weet je, ik sta nu met een nieuwe, positievere houding in het leven en ben niet van plan me nog langer als een hoopje ellende te laten kwetsen, of medelijden met mezelf te hebben zoals in de afgelopen paar maanden. Daar ben ik

helemaal klaar mee. Ik ga een fantastische tijd tegemoet. Ik ga nieuwe vrienden maken, kom in contact met het Natuurmeisje in me, zal mezelf overtreffen, raak gehard en stoom mezelf klaar voor de apocalyps/volwassenheid/andere onvoorziene narigheid, en ik ga lol maken.

Je zult zien dat ik sterk genoeg ben om over mijn eigen toekomst te kunnen beslissen.

Mijn toekomst.

Na alles wat ik heb doorgemaakt, zou ik dat niet meer aan je moeten hoeven bewijzen. Eigenlijk zou ik helemaal niets meer moeten hoeven bewijzen. Maar ik heb gezegd dat ik het zou doen, dus doe ik het ook, en ik schrijf alles op in dit dagboek dat je me hebt gegeven, de enige keer dat je me wilde aanmoedigen om 'dingen te verwerken'. Honderd dagboeken. Daar moet ik een hoop voor verwerken, mam. Maar ik ben niet van plan om zo'n overgevoelig, slijmerig dagboektype te worden, dat kan ik je wel vertellen.

Dit zijn maar brieven.

En het is maar een kamp.

Hoe erg kan het zijn?

Wauw, tot nu toe is het me het dagje wel geweest.

Deze 'vakantie' is bepaald interessant begonnen.

Met in het achterhoofd dat dit léúk zou moeten zijn, krijg je hier de hoogtepunten...

Het begon al met de vlucht hiernaartoe. Onmiddellijk werd ik me intens bewust van mijn sterfelijkheid. Waarschijnlijk precies de reden waarom ze zo'n klein vliegtuigje gebruiken: zodat je letterlijk de lucht om je heen, elke turbulente luchtzak, kunt voelen, zodat je je bekeert tot elke godsdienst die maar in je opkomt en je elke god stuk voor stuk belooft dat je een beter mens zult worden als hij maar zorgt dat je hier levend uitkomt, alsjeblíéft.

Missie volbracht.

En dan, als je eindelijk weer vaste grond onder je voeten hebt, ben je – ondanks het feit dat alles... nou ja, laten we zeggen dat alles totaal anders is dan je verwachtte – zo idioot dankbaar dat je die grond wel

zou willen kussen en in tranen zou willen uitbarsten. Van blijdschap natuurlijk. Altijd van blijdschap.

Misschien doen ze dit ook om saamhorigheid te creëren. Ik was er nog niet aan toegekomen om vrienden te maken, maar toen het te turbulent werd om te kunnen schrijven en ik afleiding zocht, raakte ik toch aan de praat met de zwaarbehaarde, een uur in de wind stinkende (niet dat die twee per se iets met elkaar te maken hebben, maar in dit geval misschien toch wel) gast naast me.

Ik moet bekennen dat ik hem op het eerste gezicht niet mocht. Maar je moet mensen zonder vooroordelen en met een open blik tegemoet treden om te zien hoe ze echt zijn.

Toch?

De ware aard van deze Heel Harige Gast kwam al snel naar boven toen ik tijdens weer zo'n misselijkmakende luchtzak zijn arm vastgreep die op de leuning tussen ons in lag.

Ik zei: 'O, sorry!' en haalde mijn hand weg.

Waarop hij zei, terwijl hij met een vriendelijk glimlachje schuinweg naar zijn kruis keek: 'Grijp maar waar je wilt, ik vind alles goed. Je doet maar, schatje.'

Ik vind het heerlijk als iemand me 'schatje' noemt en ik was dan ook maar een beetje geschokt door het beeld dat hij met zijn verlekkerde blik voor mijn geestesoog opriep. Het gaat erom dat ik vrienden maak, ook al zijn het walgelijke, stinkende, harige viezeriken... op het eerste gezicht.

En toen gingen we landen.

Genoeg gezegd.

Hoewel, ik zou er best meer over kunnen zeggen.

Er waren drie landingspogingen nodig voordat we op de grond stonden.

Drie, mam.

De eerste twee keer vloog onze kleine, eenmotorige Cessna zo laag aan dat mijn hart een slag oversloeg. Toen trok hij op het laatste moment op, scheerde rakelings langs de bomen en nam in zijn vlucht nog een paar hoge takken mee ook. Ik had gedacht dat er wel commentaar

op zou komen, want het was onze eerste kennismaking met de natuur. Maar misschien maakt het deel uit van de pret om ons meteen al de stuipen op het lijf te jagen...? Ik was in elk geval meteen bij de les.

Bij de derde poging bestond de piloot het via onze hoofdtelefoons aan te kondigen: 'Het veld is wat korter dan officieel is toegestaan, maar we komen er wel. Hou je goed vast!' (geruststellend, *non?*), en toen hotsten, botsten en schokten we verder en doken we bijna – geen geintje – aan de overkant de bomen in.

O, heb ik al gezegd dat er geen landingsbaan was?

Of een vliegveld?

Nada. Alleen een heel hobbelig, iets te kort veld.

Eindelijk was het vliegtuig tot stilstand gekomen en kraaide de piloot: 'En weer zijn we de dood te slim af geweest!' waarna hij krankzinnig begon te lachen. Ik – bleek, wankel en compleet geradbraakt – strompelde het vliegtuig door en de trap af naar beneden.

Op dat moment was mijn contact met de aarde intens. Grondig zelfs. Toen ik weer opkeek, waren onze bagage en een stapel spullen gedumpt en zat de piloot weer in zijn kleine vliegende buggy. En voor we het wisten – waarmee hij bewees dat hij alleen belabberd was in landen en vliegen – steeg hij in één keer op en verdween in de blauwe lucht...

En liet ons achter in Joost mocht weten welk ellendig gat, oftewel in Noord-Ontario.

Ik stond te wankelen op mijn benen, verbijsterd en perplex dat we zo abrupt waren gedropt. Ook verbijsterd door zo'n uitgestrekte hemel, iets waar ik niet aan gewend was, en de pure weidsheid zonder een spoor van een stad, verbijsterd dat ik hier überhaupt was, want zoals met zo veel dingen voelde het nog steeds onwerkelijk.

Hoe dan ook...

Een en al spanning en sensatie.

Liefs,

Ingrid

Ik ga op mijn plunjezak zitten en hoewel ik het een beetje ben verleerd om met andere mensen om te gaan, probeer ik vriendelijk de blik van de andere kampeerdere te vangen (op die van Harige Gast na, die hoeft ik niet zo nodig aan te kijken). Maar iedereen zit of in zijn eigen wereld of is nog steeds in shock van de vlucht en landing, en niemand kijkt belangstellend terug. Dat vind ik zo vreemd en ontmoedigend dat ik snel mijn blik afwend.

En toen daalden de muggen op ons neer.

En dan heb ik het niet over een paar muggen, nee, ik heb het over een ware muggenplaag van Bijbelse proporties. Gelukkig was ik, nadat ik maandenlang deze reis resoluut uit mijn hoofd had gezet en had gedaan alsof hij niet doorging, een paar dagen geleden bij zinnen gekomen. Ik haalde de bagagelijst uit de bureaula waar ik hem afgelopen februari in had weggestopt en nam hem als een bezetene door. Ik wilde er zeker van zijn dat ik alles meenam wat erop stond, zelfs meer dan dat, terwijl ik tegelijkertijd probeerde me alles te herinneren wat de dochter van mijn moeders baas, Ella, ons had verteld over haar 'levensveranderende' ervaring in Peak Wilderness. (Ella had twee jaar geleden tijdens het kerstdiner op kantoor enthousiast over haar avonturen verteld, in lyrische bewoordingen als 'intens' en 'mystiek', waardoor mijn moeder ongetwijfeld op het idee was gekomen dat ik dat ook moest meemaken. Bovendien was Ella door Peak Wilderness op het idee gekomen om rechten te gaan studeren.)

Ik wil er alleen maar mee zeggen dat ik wist dat er muggen waren en dat ik erop voorbereid was.

Ik duik in mijn plunjezak, grijp mijn parfumflesje met plantengeur die ze zou moeten verjagen en spuit het volgens voorschrift op mijn pulsatiepunten.

Ik kijk om me heen en zie dat mijn medekampeerdere hetzelfde doen, maar het valt me onmiddellijk op dat ik de enige ben met een niet-giftig insectenmiddel op puur natuurlijke basis. Verder gebruikt iedereen iets met DEET of een ander superstinkend soort spul. Alsof verder niemand heeft meegekregen dat deze trip draait om de natuur en zuinig zijn op het milieu en zo.

Een van de leiders – de man en vrouw die zich op het vliegveld kort aan ons hebben voorgesteld – zal ze daar later wel op wijzen.

Twee minuten later word ik nog steeds gebeten, zelfs door mijn kleren heen, wat betekent dat de pulsatiepunten niet genoeg waren. Prima. Ik haal mijn mooie insectenverdelger weer tevoorschijn en sproei mijn hele lijf onder.

Helaas kom ik er al gauw achter dat dit supermuggen zijn, immuun voor mijn verrukkelijk ruikende ‘natuurlijke plantengeuren’. Ze zijn heel gedecideerd en hebben honger, en ik ben hun feestmaal.

Dus begin ik ze een voor een te vermoorden.

Ik ben bij de negende als ik plotseling oog in oog sta met die jongen. Bij het zien van zijn gezicht draaien mijn ingewanden zich om en heel even vergeet ik adem te halen.

Hij doet me aan Isaac denken – niet dat hij op hem lijkt, maar er is iets met zijn kaaklijn, en de diepliggende ogen, die Isaac ook heeft. Na dat belachelijke moment zie ik natuurlijk dat hij totaal niet op Isaac lijkt. Hij is langer en draagt kleren die Isaac nooit zou aantrekken: afgescheurde spijkerbroek en een t-shirt dat zo strak zit dat zijn goedgetrainde *delts* en *pectis* er uitpuilen... evenals al die andere spieren waarvan ik op school tijdens Sport en bewegen heb geleerd hoe ze officieel heten maar die ik ben vergeten. Bovendien is zijn hoofd kaalgeschoren en is er helemaal niets liefs aan hem. Eigenlijk zijn het alleen de ogen, die donker afsteken tegen een dramatisch bleke huid. En zelfs de ogen zouden enkel op die van Isaac lijken als Isaac in het leger of bij een keiharde bende had gezeten om vervolgens in de wildernis te worden uitgespuugd.

Ik ben gewoon een freak. Want ik moet nog steeds de hele tijd aan Isaac denken. En dan voel ik me nog steeds bedroefd en in de war.

Lieve Isaac...

Ik zou hem ook een paar brieven kunnen schrijven, in mijn mooie dagboek. God weet dat ik in de afgelopen anderhalf jaar genoeg denkbeeldige gesprekken met hem heb gevoerd, terwijl de afstand tussen ons groeide, zo dik werd als een eeltplek, een mist werd die maar niet optrok, totdat we allebei een kei waren geworden in onze nieuwe rol: twee

mensen die elkaar zo onverschillig lieten dat er geen doorkomen meer aan was. En toch heb ik niet het gevoel dat het goed is afgesloten. Dood maar niet begraven. Of begraven maar niet dood.

Dan kan het toch geen kwaad om hem een brief te schrijven? Niet dat ik ooit van plan ben er een naar hem op te sturen, maar ik vind het gewoon zo sullig om te beginnen met ‘Lief Dagboek’ of zoiets.

Nee. Dit is een van die dingen waar ik níét aan moet denken.

En het is bepaald niet het enige.

Ik tast naar mijn scheen, waar drie weken geleden nog hechtingen in zaten. Het zou geen pijn meer moeten doen. Het dóét ook geen pijn meer... behalve soms, als ik aan dingen ga denken waaraan ik niet moet denken. Dan klopt hij of doet hij zeer, en soms gaan er hete pijscheuten door mijn been heen. Ik weet natuurlijk best dat dit nergens op slaat, maar het is wel zo: dan lijkt hij echt pijn te doen.

En ik voel hem nu.

Ik houd mijn adem in, en een volgende muskiet heeft het op mijn neus voorzien. Ik klap in mijn handen en die gast zegt met een heel andere stem dan die van Isaac: ‘Ik denk niet dat dat wat uithaalt.’

‘Nou, misschien nu even niet,’ antwoord ik, en ik klap weer in mijn handen terwijl ik in mijn hoofd nummer elf bijschrijf als de mug het loodje legt.

Hij trekt vragend een wenkbrauw op en ik aarzel. Voor alles wat ik doe, of juist niet doe, moet ik een beslissing nemen. En beslissen kost energie. En elk greintje energie dat ik besteed aan beslissingen nemen over stomme dingen gaat ten koste van de energie die ik voor de belangrijke dingen nodig heb. Dat is me in de afgelopen paar maanden wel duidelijk geworden. Mijn energie is niet onuitputtelijk. Soms heb ik helemaal geen energie. Er zijn maar weinig dingen die ik wil toelaten en heel veel die ik wil buitensluiten, dus ik focus alleen op alles wat ik wel wil. Nergens anders op. Anders wordt het ongemakkelijk. Pijnlijk. Maar toch, ik besluit op de vraag te antwoorden, want zo te zien is deze gast daar nogal op gebrand en dus kon het wel eens meer energie gaan kosten als ik het niet doe.

‘Elk muggenvrouwtje legt ongeveer vijfhonderd eitjes,’ zeg ik. ‘Als de

helft van dat broedsel uit vrouwtjes bestaat, dan legt elk daarvan op haar beurt weer vijfhonderd eitjes. Vervolgens bestaat de helft van dat nieuwe broedsel ook weer uit vrouwtjes en die muggen leggen nog eens vijfhonderd eitjes. Als je dat bij elkaar optelt... Nou ja... dan krijg je later in de zomer, als al die voortplanting achter de rug is, een krankzinnige hoeveelheid muggen. En dat allemaal van één vrouwtjesmug. En dus betekent dat weer dat je met elke mug die je nu om zeep helpt mogelijk voorkomt dat er miljoenen muggen bij komen.’

Zie je dat even? Ik. Een meid van de natuur.

Niet-Isaac kijkt me een moment lang aan alsof hij óf in lachen gaat uitbarsten óf met zijn ogen gaat draaien, maar in plaats daarvan sjokt hij gewoon weg.

Helaas word ik nog steeds van alle kanten belaagd door die rotbeesten en ik realiseer me dat ik niet ontkom aan de giftige insecticide. Ik zal me erin wentelen, me erin onderdompelen, als ik die klotemuggen maar van me af kan houden.

Maar ik heb dat spul natuurlijk niet en ik ben niet van plan om mijn medekampeerders al op de allereerste dag om een gunst te vragen, vooral niet als ze allemaal zo verlegen/raar/onaardig/pervers zijn. Ik weet zeker dat er in het kamp wel een winkel of zo is waar ik alles kan kopen wat ik nog nodig mocht hebben. Ik moet het gewoon – stinkend als een hoerenkast, dat wel – tot die tijd zien te overleven.

Dus hoewel het snikheet is, er geen schaduw is en ik voor gek loop, stop ik mijn broekspijpen in mijn sokken en loop naar mijn plunjezak, waar ik even overweeg om die achterlijke hoed met muskietennet die mijn moeder voor me heeft gekocht op te zetten. Maar ik heb met mijn beste vriendin Juno gewed dat ik die niet zou dragen. Ze zal het nooit te weten komen, maar toch. In plaats daarvan zet ik mijn capuchon op en trek hem zo strak om mijn hoofd dat alleen mijn neus en ogen voer zijn voor de muggen.

‘Waarom verstop je je, lekker ding?’ Harige Gast natuurlijk weer. ‘Je bederft mijn hele dag.’

‘Wat je zegt,’ mompel ik in mijn capuchon terwijl ik de touwtjes nog strakker aantrek.

Dode-muggenscore: vijfendertig.

Ik ben helemaal in voor de natuur en zo, maar dit is belachelijk.

Lieve mam,

Zijn nog steeds op het veld.

Kennelijk wachten we op een kerel met een bestelbus, maar dat duurt nu al meer dan een uur en ik moet plassen.

Ik loop naar de twee leiders. Bonnie, een en al aardmoeder in kampeeroutfit, met lang, met henna geverfd haar en wijd uit elkaar staande, bruine ogen. En Pat: pezig, niet veel haar, donkere huid en diepzinnige bruine ogen. Hij draagt een door tig wasbeurten versleten t-shirt, een stevige kampeerbroek en een vest met talloze zakken met ritsen en knopen waar hij voortdurend op klopt. Hij is vast de kerel met de draad, blikopener en geheime voorraad proteïne-repen.

‘Eh, hoi, ik ben Ingrid,’ zeg ik tegen hen.

‘Hallo Ingrid,’ zeggen ze in koor, en dan zegt Pat tegen Bonnie: ‘Laat mij maar.’ En zij loopt weg.

‘Ik moet...’ Ik wacht even, besterf het bijna. Je hebt me altijd verteld dat je niet over vrouwelijke lichaamsfuncties praat, mam, dus dan doe ik dat ook niet.

‘Ja?’

‘Eh... Duurt het nog lang voordat we bij... bepaalde voorzieningen komen?’

‘Voorzieningen?’ zegt Pat.

Ik schraap mijn keel. ‘Een toilet?’

Hij fronst zijn wenkbrauwen.

‘Of... een latrine?’ Terwijl ik dit zeg, krimp ik ineen. Ik hoopte dat er heuse toiletruimtes zouden zijn, maar bereid me op het ergste voor. Ik kan me alleen maar een voorstelling maken van de muggenplaag in een latrine. Laat staan van de stank.

‘Nee, er zijn hier geen latrines,’ zegt Pat.

‘O. Ha ha. Poeh!’ zeg ik en er kan voor het eerst een glimlachje af. ‘Stom van me.’

‘Ja, je moet het gewoon...’ Pat zwaait met een arm naar de bomenzoom.

Nu is het mijn beurt om de wenkbrauwen te fronsen. ‘Ik moet het gewoon... wat?’

‘Daar doen,’ zegt hij. ‘Heb je wat TP nodig?’

Hij begint in een van de grotere vestzakken te rommelen en haalt er een klein rolletje toiletpapier uit.

‘O, prima, oké,’ zeg ik en ik scheur er wat van af. Goed, denk ik, het zijn eenvoudige toiletten, maar het zijn tenminste geen latrines. Ik wijs naar de plek waar hij naar gebaarde. ‘Dus ze staan daarachter?’

‘Sorry... waar heb je het over?’ zegt Pat. ‘Wat staat daarachter?’

‘De toiletruimtes.’

Hij kijkt me aan alsof ik gestoord ben. Hallo, hij is degene die vaag gebaart naar een bomenrij op een kilometer afstand, alsof daar de toiletten te vinden zouden zijn.

‘Welke toiletruimtes?’ zegt hij.

‘De toiletruimtes. Je zei dat die daar waren...’

Mijn stem sterft weg.

O nee, hè.

Nee, nee, nee.

Ik schraap mijn keel. ‘Bedoel je...’

‘Ik bedoel dat je je TP meeneemt naar een plekje in het bos,’ zegt hij. ‘En als je klaar bent, graaf je een kuil voor het toiletpapier. We laten de natuur graag net zo achter zoals we die hebben aangetroffen.’

‘Een kuil...? Sorry... Wat bedoel je?’

‘Laat maar zitten,’ zegt hij. ‘Morgen neemt Bonnie die details met jullie door. Als je het niet in het bos wilt doen, kun je ook een plekje verderop op het veld zoeken waar het gras langer is.’

‘Waar het gras langer is...’ herhaal ik, perplex en ongelovig terwijl ik achteruit wegloop. ‘Ik... Het gaat wel. Ik... wacht... wel.’

Dus, mam, wacht ik. En ik denk na. En wat ik denk, is dat het kamp, aangenomen dat we daar ooit aankomen, een tikje rustieker is dan in de brochure werd voorgesteld.

Het zou bijvoorbeeld kunnen dat ik mijn oplaadbare zaklantaarn

niet kan gebruiken. Gelukkig heb ik een paar dingen bij me die helpen om het me gemakkelijk te maken, maakt niet uit in welke situatie, dus ik blijf optimistisch.

Als altijd liefs, Ingrid

Tegen de tijd dat ik ruim honderd dode muggen heb gescoord en ik bovendien met reusachtige zwarte vliegen moet zien af te rekenen – die beesten steken dwars door je kleren – geef ik me over en zet ik de hoed met het muggengaas op. Iedereen heeft die inmiddels opgezet, behalve de leiders, Harige Gast, een meisje dat de ene na de andere eigenaardig ruikende sigaret opsteekt en het dus gewoonweg niet kan, en nog een meisje, dat een dikke laag make-up op haar gezicht geplamuurd heeft en selfies van bovenaf zit te maken (zeker om haar decolleté beter te laten uitkomen) met een telefoon waarvan ik zeker weet dat ze die niet mag houden.

Eindelijk hoor ik iets in de verte: een voertuig. Het geluid zwelt aan en dan is het er, het komt uit een gat tussen de bomen tevoorschijn en stopt vlak bij ons.

Gered. Goddank.

We zijn met z'n elfven – negen kampeerders en twee leiders – en zullen behoorlijk op elkaar gepropt zitten, maar ik ben zo opgelucht dat ik de bestuurder wel zou willen zoenen, blindelings.

Een reusachtige, potige, rossige kerel ontvouwt zich vanaf de voorbank, marcheert naar ons toe, blijft wijdbeens met de handen in de zij staan en kijkt ons nijdig aan, alsof we hem uit zijn winterslaap hebben gewekt of zijn laatste kop koffie hebben gejat.

‘Ik ben Duncan,’ zegt hij, ‘en het is mijn taak om te controleren of jullie er allemaal zijn en klaarstaan met bepakking en al.’ Hij haalt een vel papier tevoorschijn, vouwt het open en begint namen te brullen.

‘Seth!’

Een leuke jongen met sluijk haar die zijn gewone trekkersbroek had laten vermaken tot een strakke skinny jeans, zegt: ‘J-ja...?’

Duncan knikt naar Seth en zegt dan: ‘Jin!’

De kettingrookster, een heel erg stads ogend Aziatisch meisje met